

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

I over 30 Aar har Lovgivningsmagten beskæftiget sig med Løsningen af Spørgsmaalet om en mellemkommunal Beskatning i de Tilfælde, hvor en Skatteeyders Opholdskommune — til hvilken han for Tiden udelukkende har Skattepligt — er forskellig fra den Kommune, i hvilken han driver sit Erhverv. At Ordningen ikke er retfærdig overfor Erhvervskommunen, indrømmes af alle, i alt Fald, hvor Talen er om flyttelig Næring som Haandværk, Industri og navnlig Handelsvirksomhed. Men naar man alligevel ikke har naaet et Resultat ved de mange Forhandlinger og de forskellige Forsøg, maa Grunden først og fremmest søges i den overordentlig store Forskel i Grundlaget for den kommunale Beskatning, som bestaar imellem Købstæderne, Landdistrikterne og Hovedstaden. Medens i Købstæderne og Handelspladserne den kommunale Skat paa faste Ejendomme er lav og som Følge deraf den personlige Kommuneskat høj, er i Landdistrikterne Forholdet omvendt, medens Hovedstaden indtager en Mellemstilling. Og saalænge man bevægede sig paa Grundlaget af en *Fordeling* af Opholdskommunens Skat imellem denne og Erhvervskommunen, er det indlysende, at Erhvervskommunens Andel i Skattebidraget ganske vilde blive afhængig af Opholdskommunens Skatteforhold uden Hensyn til Erhvervskommunens. De Forsøg, som ere gjorte paa Grundlag af en Fordeling af Opholdskommunens Skat, ere da ogsaa strandede, og deres Forløb opfordrer ikke til at genoptage dem, idet Opholdskommuner og Erhvervskommuner vare lige lidet tilfredsstillede ved en saadan Ordning, der gjorde den hele Sag til et Spørgsmaal om Afregning mellem Kommunerne, men lod Skatteeyderne ganske uberørte. Imod det Forslag, som paa dette Grundlag fremsattes i Samlingerne 1892—93, 1893—94, 1894—95 og 1895—96, og som gik ud paa, at Erhvervskommunen af Skatteeyderens Skat til Opholdskommunen havde Krav paa 2 pCt. af den i Erhvervskommunen oppebaarne Nettoindtægt, dog ikke udover Halvdelen af Opholdskommunens hele Skattebidrag fra den paagældende, indvendtes fra de Opholdskommuners Side, som have en høj personlig Skat, at de altid vilde komme til at godtgøre Erhvervskommunen Lovens Maksimum eller 2 pCt. af Indtægtsbeløbet, medens de i Forholdet som Erhvervskommuner overfor andre Opholdskommuner med lav personlig Skat i mange Tilfælde selv ikke vilde opnaa halvt saa meget. Hertil kom saa den naturlige Uvillie hos Kommuner mod overhovedet at afstaa en større eller mindre Del af Skatten til andre Kommuner, en Uvillie, der kom til Orde i en Række Andragender til Regering og Rigsdag, især fra Nabokommunerne omkring København, der begrundet paa, at et stort Antal af deres Beboere er næringsdrivende i København, følte sig truede i deres økonomiske Eksistens ved Udsigten til at skulle afgive indtil Halvdelen af deres Skattebidrag til København uden Udsigt til at erholde en tilsvarende Indtægt som Erhvervskommuner for Skatteeydere bosatte i andre Kommuner. Men denne Form for Løsningen tilfredsstillede ej heller dem, der saa paa en mellemkommunal Ordning fra Erhvervskommunernes Standpunkt, thi ikke blot vilde Erhvervskommunerne erholde langt lavere Skattebidrag af de udenfor Kommunen boende næringsdrivende end af Kommunens egne Beboere, ofte kun $\frac{1}{6}$ eller $\frac{1}{7}$, men man vilde under en saadan Ordning lige saavel som tidligere ved at tage Ophold i en Kommune med lav personlig Skat kunne konkurrere med Erhvervskommunens egne næringsdrivende paa gunstigere Skattevilkaar end disse. Endelig kom samtlige Kommuner efterhaanden til Erkendelse af, at den foreslaaede Ordning vilde medføre et betydeligt Arbejde ved den indbyrdes Afregning for alle Kommuner, paa samme Tid som den ikke i og for sig vilde tilføre Kommunerne tilsammen tagne nogen forøget Indtægt. Efter at et Folketingsudvalg i Beretning af 29. Marts 1895 (Rigsdagstidenden 1894—95, Tillæg B, Sp. 1547 ff.) havde udtalt sig imod Grundtanken og opstillet Forslag i en ganske forskellig Retning, og efter Forhandlingen i Landstinget i Samlingen 1895—96 have da senere Regeringer anset det som afgjort, at Spørgsmalets Løsning ad Skattefordelingens Vej maa opgives.